Туман пах бузковим цвітом: А коли почав розходитись, крізь його тонкий просинюватий серпанок виступили по горі бузкові вали, і яблуні старі, похилені ще замолоду буйними вітрами з Дніпра, і вишневі чагарі з молодого пагіння, а над кручею з червоної глини цвіли терни.

Між бузковими валами, округлими, пишними, стояв солдат у зрошенім туманом плащ-палатці, з опущеним у руці автоматом і дивився на Дніпро, біля якого востаннє в шитті потрудився тяжко й до кінця.

Від солдата вниз до води, потканої клаптями останніх туманців, спадала стежка. Нею поволі брався на кручу рибалка, спираючись одною рукою на горіхове вудлище, а другою придержуючи дошку на плечі та мокру торбину з рибою поверх неї.

Вибравшись, привітався статечно, як це роблять у нас давнішні люди: "Здорові були!" — хоч мав десь тридцять з лишком,— обчепурив паличкою чоботи у глині всіх кольорів, що є в райдузі, і сів перепочити лицем до Дніпра.

— Та й піймали щось? — питаюся.

— Дещицю,— одказав рибалка: — Двох лящуків та оцю дошку. Він усміхнувся і знову став дивитися на Дніпро.

— Далеко ж вам до села з такою ношею?

— Ні. Мо', з кілометр, а мо', й того не буде.

— Чого ж солдат не в селі, а тут стоїть? Рибалка зітхнув.

— І тут село. Тільки хат немає. Як позбивало у війну з круч, то ніхто на старому місці вже й не селився. Видно нас тут з усіх боків. Того і

посунулися Далі, глибше у вибалок... Я, правда, не дуже пам'ятаю, мати розказувала, як їх сюди позвозили — Він глянув на солдата.— Цілий день возили підводами де старіші мужики. А надвечір поминали. Вперше після війни. Отуто, де оце ми з вами, люди рядочками одне проти одного сиділи... Голова промову сказав — пам'ятник тоді дерев'яний був, не цей, — роздали всім по пирогу, борщу по мисці, каші. Їдять люди і плачуть над ложками... А ми, дітлашня, теж принишкли, сьорбаємо тільки: чого ті люди плачуть? Було...

Сонце вже зійшло, торкнулося вод, спершу під цим берегом, а згодом під низовим, і Дніпро зарожевів угору і вниз по течії. Весь.

— А там понаносило паводком! — по-хлоп'ячому захоплено вигукнув рибалка.— Усякого добра — купи. Той корч на лисицю схожий, той дубчик на чаплю на одній позі, а один пень з корінням — на бісяку стоголового! І в кожної голови роги, баньки, патли — глянути страшно!..

І засміявся. Потім обдивився дошку, жовту, нову, погладив її долонею:

— Ба як вишмульгало хвилею та на косах об піски — і стругати не треба. Тільки води набралася дуже, важка, сушити треба.

— Навіщо ж вона вам, що силкувалися з нею на отаку кручу?

— А на гойдалку дітям. У мене їх аж четверо і якраз такі, що дай погойдатися. Почепив одну колиску під яблунею — не миряться, те собі пхається першим, те собі. Спробуй утишкай. То зроблю тепер гуртову, на всіх четверо!

Він підвівся, легко виважив дошку разом з торбою на ній, узяв вудку, як ціпок, і, попрощавшись — "на роботу пора вже",— пішов, до вузенького провулка поміж дерезою з майбутньою колискою на плечі.

А солдат у рожевій проти сонця росі дивився на Дніпро і за Дніпро низовий, у піщаних косах та соснових борах, і тихо, лагідно сяяло над ним його крайнебо.

Мені ж іще йти до свого, що он воно, либонь, уже близько між кручами-ворітьми, з місяцем та зорею при землі.